

ACC. N:R M. 13634:1-4.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

Landskap: *Småland*

Upptecknare: *Alma Nilsson, Forshult*

Härad: *Albo*

Berättare: *fru Marta Hammargren (uppt.:
mari)*

Socken: *V. Persås*

Berättarens yrke: *Barnmorska*

Uppteckningsår: *1955*

Född år *1834* i *Härlunda*

Kyrkbygdss. s. 1-4.

Lu F 88.

Skriv endast på denna sida

Kyrk-kryddor

Upptecknarens moder
har berättat om kyrk-kryddor under tids-
en 1850 - 1870-talen. En uppteckning
från Skatelöv, som tillhörde samma
pastorat — aut var lika i dessa begge
socknar. Men med den skillnad att då
i mitten av 1800-talet hade — i V. Torsås
ännu många ungdoms-hera (unga
= ogifta pojkar) gå-ta-käpta (blan-
ster, svartbr., även kallade krydda-käpt
Ar. a. De brukade till större delen av väl-
luktande kryddor, Lavendel, Tsof, Sol-
na (lukte blar.) krusmynta (= Nepeta)
Gäbba-skagg (perjeliknande gröna
blad) starkt doftande — ja di ose-
defuktade) så Yrke-käp (= smok-ligt)
gär men di stacks möet varre

Luf 88

1.

x M. 13633.

(-värre) än en orakad-å gäbbe, nå han
ville våla (kela) lite, å må-sas (kyssas).
Ja sen fanns ju en 3 blannor av årstida
som lyfte upp butikken. Under denna tid 1850
och före — samt några decennier framåt
hade många pojkar också, några blannor
med sig till kyrkan. Dessa var de manliga
i tråj-l-läm-men-f-kavajfickian) Och visade
den sålvan i kyrkan — inte så rep-rätt
(korekt) som tiller-fölken, alla unga
flickor hade också kyrke-käst-blannor.
Så fort de unga mötte på kyrkbacken
eller inne på kyrkogården och man tog
i handen å hälsat på hien-g-an-ra-sar-
andra) sade oftast den unge mannen
till den unga flickan — han tötte (tyckte)
bäst om: "Vill du byta y-a-t-a-väita?"

2. Ja naturligtvis (det var nästan som att

^{en}
 i Torslags bli uppljuden till dans, — och så
 lyfte man, än med den ene eller ena,
 och än med den andra till sitt hemme
 då hända ännu en (man) från sin ej-e-ne
 (egne) kärt te bakas (tillbakas) blev då va-
 den kanske till Waddad-å (vaddad) eller
 hade fy-års (Wersmat = vismat) nå den
 vatt i en 7-10 stöck-me (stycken) hera-
 läm-må (pojke-fickor.) Berättaren
 sade ännu detta villegte med blomman
 var en tacksamt och lättsamt sätt för
 pojkarna ännu — dels göra sig bekant
 på kyrkbacken med den — eller
 de flickor man tötte (tyckte) om, dels
 att börja ett samtal mellan de olika
 bearnas ungdom. Skolbarnsbor-
 na härnade länge tors-ås-herana
 hur dessa uttryckte sig när de på kyrk-

backen skilde sig från far och mor och
som åsyrkan, och steg fram till den flöde
senge dörr som vanligen stod lite avsidat
från de äldre. Pojken sade då — sen
det än han tog i honom: Gu da! Å du
fenna-ners (fenna)-hå-a (här). Tack för
sint! Hå stå-å då te? (hur står det
till)? Well du beyta y-a-la-karta
= Ö-a-la-kar-sta. Ja naturligt-
vis skulle gräb-be-na (gräbbanflyktan)
då, å sen lyttes å osades luktade
hit å det så di ble knappt (knappast)
färdiga än gå en-g i kökan nä samman-
ringning skedd.

Läs vidare
om denna frågelists-svar från Skatelör
att var lilla församla kyrkor, även
upphörandet var ungefär det samma
och vid samma tid.